

Ze względu na cel modlitwy wyróżniamy:

1. Modlitwę uwielbienia – jest to forma modlitwy, której celem jest uwielbienie Boga. W niej człowiek uwielbia Boga dla Niego samego, dlatego, że On jest, że jest Panem i Stwórcą. Uwielbia Jego majestat, doskonałość, wielkość. Taką formę modlitwy widać:

- w niektórych psalmach: sławiących Boga lub wzywających narody do uwielbienia Go;
- w modlitwie liturgicznej: „Chwała na wysokości Bogu” podczas Mszy św. czy w hymnie odmawianym w brewiarzu „Ciebie Boga wysławiamy”;
- w modlitwie „Ojcze nasz”: „święć się imię Twoje”.

2. Modlitwę dziękczynienia – jej celem jest dziękowanie Bogu za otrzymane dary. Człowiek mając świadomość otrzymania darów od Boga, dziękuje Mu za nie. W każdej Eucharystii, która oznacza właśnie „dziękczynienie” kapłan wypowiada słowa: „Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu”, na co lud odpowiada: „Godne to i sprawiedliwe”. Św. Paweł w swych listach wzywa do dziękczynienia:

- „W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was” (1 Tes 5, 18);
- „Trwajcie gorliwie na modlitwie, czuwając podczas niej wśród dziękczynienia (Kol 4, 2).

3. Modlitwę przebłagania – jej celem jest przeproszenie Boga za popełnione grzechy, zaniedbania, niewykorzystane łaski. Modlitwa ta wyraża naszą skruchę, uniżenie przed Bogiem i żal z powodu grzechów. Ta forma modlitwy obecna jest:

- w modlitwie „Ojcze nasz”: „odpuść nam nasze winy”;
- w modlitwie liturgicznej: „Spowiadam się [...], że bardzo zgrzeszyłem”; „Panie, zmiłuj się nad nami”.

4. Modlitwę prośby – jej celem jest prośba skierowana do Boga o różne rzeczy. Gdy prosimy o coś Boga, wyrażamy swą zależność od Niego, Jego wyższość. W kierowaniu prośb do Boga ważna jest ufność, pokora i poddanie się woli Bożej, gdyż Bóg jako nieskończenie dobry i mądry wie lepiej, czego nam tak naprawdę potrzeba. Pan Jezus zachęca nas również: „Proście, a będzie wam dane” (Mt 7, 7). Trzeba pamiętać, że istnieje hierarchia prośb: „Najpierw Królestwo, następnie to, co jest konieczne, by je przyjąć i współdziałać w jego przyjściu” (KKK 2632).

Ze względu na podmiot modlitwy (tego, kto się modli) wyróżniamy:

1. Modlitwę liturgiczną – jest to modlitwa Kościoła, publiczny akt ludu Bożego. Włączamy się w tę modlitwę poprzez:

- udział w Eucharystii oraz przyjmowanie sakramentów i sakramentaliów;
- udział w różnych obrzędach, które są wyrazem modlitwy Kościoła;
- liturgię godzin (brewiarz).

W tej grupie można także włączyć modlitwę rodzinną jako wspólnoty. To dom rodzinny jest najpiękniejszą szkołą modlitwy, gdzie wspólnie z rodzicami, dziadkami mamy zanosić Panu Bogu nasze rodzinne intencje – czy to podczas wspólnych posiłków, rannych i wieczornych pacierzy czy modlitwy różańcowej.

2. Modlitwę prywatną – oznacza ona po prostu osobiste obcowanie z Bogiem sam na sam, osobistą rozmowę z Nim. Sobór Watykański II naucza w tej kwestii: „Życie duchowe nie ogranicza się jednak do udziału w samej liturgii. Choć bowiem chrześcijanin powołany jest do wspólnej modlitwy, powinien także wejść do swego mieszkania i w ukryciu modlić się do Ojca, a nawet, jak uczy Apostoł, powinien modlić się nieustannie” (Konstytucja o liturgii świętej *Sacrosanctum Concilium*, nr 12).

Ze względu na sposób modlenia się wyróżniamy:

1. Modlitwę ustną.

2. Modlitwę myślną.

Niezależnie od tego podziału wyróżnia się także:

1. Modlitwę werbalną (słowną) – wypowiedana jest zarówno głośno, jak i w myślach.

2. Modlitwę dyskursywną (rozważanie lub rozmyślanie) – to rozważanie jakiejś prawdy. Odprawiana jest zazwyczaj w myślach, rzadziej ustnie. Podczas tej modlitwy główną rolę odgrywa intelekt.

3. Modlitwę medytacyjną – jest to przyłgnięcie do poznanej prawdy. Główną rolę odgrywa tu sfera afektywno-wolitywna.